

[Justitsministeren]

ikke sagt noget som helst i fjernsynet om uniformering, så det må bero på en misforståelse. Det, jeg har sagt om uniformering, er sket i form af en pressemeddelelse plus en kommentar til et dagblad, som ikke blev gengivet i sin fulde udstrækning. Det er muligvis det, man har citeret i TV-Avisen.

Borgerne skal kende deres ret til at forlange legitimation. Jeg er ganske enig, og jeg anser det for at være en selvfølge, at når vi nu gennemgår kundgørelserne for at konstatere, hvilke vi synes bør offentliggøres, så vil denne kundgørelse om politiets legitimation være blandt dem, der bør offentliggøres.

I øvrigt synes jeg ikke, at hr. Wilhelm havde ret, når han sagde, at det følger af beslutningsforslaget, at det ikke er alle kundgørelser, VS ønsker offentliggjort. Jeg har lige læst beslutningsforslaget igen, og så vidt jeg kan se, er det alle kundgørelser, man ønsker offentliggjort. Det er vel en af grundene til, at også nogle af ordførerne har ment, at et sådant krav kunne man ikke umiddelbart efterkomme.

Vi vil altså gennemgå disse kundgørelser, og kun i det omfang, vi finder det nødvendigt, af de grunde, jeg har nævnt, vil de fortsat alene foreligge til tjenestebrug.

Hr. Wilhelm hæftede sig efter min opfattelse for meget ved sondringen mellem § 264 a og § 264 d. Den er selvfølgelig interessant og væsentlig ud fra en rent juridisk betragtning. Det er da også væsentligt at vide, at selve det at optage fotografier efter § 264 a er noget andet end at videregive dem. Men den politimand, der måske har læst om eller selv været udsat for, at et foto af ham er blevet forstørret op på en plakat, forsynet med navn, bopæl, telefonnummer osv., et billede, der er taget på et ikke frit tilgængeligt sted, tænker sikkert ikke: nå ja, men det er nok blot til fotografens eget private brug. Han må være en vis frygt for, at hensigten er videregivelse. Det er ikke juridiske vurderinger, jeg kommer med her, det er en fortolkning eller et forsøg på at forstå den politimand, der nærer ubehag ved at risikere dette misbrug, som vi har set eksempler på.

Til slut et par mere generelle bemærkninger.

Adskillige ordførere har taget afstand fra VS' forslag, fordi man har anset dem for at være udtryk for mistænkeliggørelse af politiets arbejde. Jeg synes ikke, at man kan be-

brejde disse ordførere, at de har fået den opfattelse.

I det forslag, der vedrører uniformeringen, indledes bemærkningerne med en konstatering af, at befolkningen oftere og oftere kommer i den situation, at politi er klædt som og – nu har jeg ikke forslaget her, men det er i hvert fald meget nær korrekt citeret – optræder som ungdomsbander, at der er en udvikling i gang, der gør, at befolkningen oftere og oftere kommer i den situation, at det, der er politi, i virkeligheden optræder som ungdomsbander. Jeg synes, det er en så generelt holdt udtalelse, at man ikke kan bebrejde de ordførere, der anser udtalelsen for at være en mistænkeliggørelse af generel natur af politiet.

Endelig det, der er hentydet til fra hr. Wilhelms side, nemlig det stigende modsætningsforhold mellem politi og borgere. Jeg ved ikke, hvad hr. Wilhelm baserer denne opfattelse på. Jeg kan da godt nævne et par dagblade, jeg kan måske også nævne et enkelt ugeblad, der kommer her i København, hvor man, hvis man alene baserer sit indtryk herpå, må komme til den konklusion, som hr. Wilhelm er kommet til. Men tager man det, som vel trods alt viser noget mere, en nylig meningsmåling, ser man, at den viste, og den er, så vidt jeg husker, kun et par måneder gammel, at læger og politifolk er de mest estimerede etater i dette land. Det synes jeg ikke på nogen måde kan tages som udtryk for, at der er et stigende modsætningsforhold. Jeg har i hvert fald ikke kendskab til noget, der skulle kunne begrunde en sådan påstand.

Erik B. Smith (S):

Selv om jeg nok synes, at hr. Wilhelm på forslagsstillernes vegne i sin replik afslørede, at der vitterlig ikke var megen ros at hente fra nogen af ordførerne, finder jeg alligevel, at jeg vil tage ordet her i anden omgang.

Hr. Wilhelm kommenterede mine bemærkninger til lovforslag nr. L 34, hvor jeg citerede forslagens bemærkninger, og sagde, at jeg holdt op netop dér, hvor det blev interessant. Om det var, fordi jeg ikke havde læst mere, eller fordi jeg ikke var loyal over for forslaget, stod hen i det uvisse. Jeg skal gerne forklare hr. Wilhelm, hvorfor jeg holdt op.